

Johannes' laatste Pascha met zijn Meester

Lezen: Marcus 14:12-21 en Johannes 13: 21-26

Tekst: Marcus 14:16

Zingen:

Psalm 111: 3

Psalm 41: 5

Psalm 139: 14 (na het lezen van het eerste deel van het formulier voor het HA)

Psalm 22: 13, 16

Psalm 119: 84

Psalm 42: 3

Geliefde gemeente, over de lijdensweg die Christus moest gaan, heeft Hij Zelf onderwijs gegeven. Toen de discipelen met een vleselijke vraag bij de Heere Jezus kwamen – of zij de één aan Zijn rechterhand en de ander aan Zijn linkerhand mochten zitten in Zijn heerlijkheid – maakte Hij duidelijk dat dit in de hand van Zijn Vader lag. Vervolgens sprak de Heere Jezus over de weg die Hij moest gaan om uiteindelijk weer in de heerlijkheid bij Zijn Vader te mogen komen. Straks, als alles volbracht is, zal Hij met eer en heerlijkheid worden gekroond. Maar o, voordat Christus met eer en heerlijkheid gekroond zal worden, moet Hij die ontzaglijk diepe weg van lijden en sterven gaan. Hij heeft het gezegd: *Ik moet een drinkbeker drinken, Johannes. Ik moet een drinkbeker gaan drinken, Jakobus. Ja, Ik moet met een doop gedoopt worden tot aan het vloekhout op Golgotha.*

Kijk, dat onderwijs kreeg ook Johannes, met wie wij deze weken meewandelen. Juist in die laatste lijdensweek van Christus op aarde raakte Johannes zo sterk betrokken bij het lijden en sterven van Christus. Intens heeft hij het Lam Gods mogen volgen, tot de opstanding toe. Ik geloof, gemeente, dat als je Johannes juist in die laatste dagen, die laatste week van Jezus' leven op aarde volgt, in de nabijheid van het Lam Gods, juist toen de eerste woorden van drie jaar geleden terugkwamen. En dat hij die woorden van drie jaar geleden nog dieper leerde verstaan: *Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.*

Ook als hij samen met zijn geestelijke vriend Petrus de opdracht krijgt om het Pascha in de opperzaal te Jeruzalem te gaan bereiden – dat laatste Pascha van het Lam Gods hier op aarde – komt dit onderwijs terug. Een Pascha dat hij inderdaad bereiden mag met Petrus, maar ook een Pascha waar aan het begin zo'n zware beproeving openbaar kwam. Zo willen we dan naar Gods Woord luisteren deze morgen. We schrijven ons thema boven de prediking: Johannes' laatste Pascha met zijn Meester. Twee gedachten:

1. In de eerste plaats staan we stil bij de voorbereiding van dit Pascha.
2. In de tweede plaats bij de beproeving bij dit Pascha.

1. De voorbereiding van dit Pascha

Het moet donderdag geweest zijn, voor Goede Vrijdag, toen Jezus Christus met Zijn discipelen op weg is gegaan naar Jeruzalem. In vers 12 van ons teksthoofdstuk wordt gesproken over de eerste dag der ongehevelde broden. Daarmee wordt de eerste voorbereidingsdag bedoeld om het Pascha te gaan bereiden dat gevierd moest worden. Vandaar dat de discipelen met een vraag bij

de Heere Jezus Christus terechtkomen: *Waar wilt Gij dat wij heengaan en bereiden, dat Gij het Pascha eet?* Uit deze vraag kunnen wij opmaken dat in de tijd dat de discipelen met de Heere Jezus omwandelden op aarde, zij elk jaar met Hem het Pascha hebben gevierd naar het gebod des Heeren. Steeds weer ging dat van Christus uit. Laten we dat voor ogen houden: het ging van Christus uit. Daarom vroegen de discipelen niet aan de Heere Jezus: *Waar wilt Gij dat wij voor ons het Pascha bereiden?* Maar wij horen in onze tekst: *Waar wilt Gij dat wij heengaan en bereiden, dat Gij het Pascha eet?* En we weten dat de Heere Jezus Christus, zo staat het beschreven in het Lukasevangelie, ook daar Zelf een getuigenis heeft afgelegd, dat het van Hemzelf uitging. Het ging niet in de eerste plaats om wat die discipelen wilden, maar om wat de Meester wilde. Dan horen wij die diepe woorden die voor menig kind van God tot grote troost zijn geweest, juist als het gaat om het Heilig Avondmaal: *Ik heb grotelijks begeerd dit Pascha met ulieden te eten, eer dat Ik lijd.*

Daarom mogen wij echt al zeggen, als we deze woorden bij elkaar voegen, dat het elke keer van Christus Zelf is uitgegaan. Heel in het bijzonder hier in onze tekst, want het was de laatste keer dat Christus op aarde met Zijn discipelen het Pascha zou vieren. Heel sterk begeerde Hij dit. Daarom gaf Hij, zo staat er in vers 13 van ons teksthoofdstuk, twee van Zijn discipelen de opdracht om het Pascha te gaan bereiden. Wie waren die twee discipelen? Dat kunnen we in het Lukasevangelie vinden, hoofdstuk 22 vers 8: *En Hij zond Petrus en Johannes uit, zeggende: Gaat heen en bereidt ons het Pascha, opdat wij het eten mogen.* Dus ook Johannes wordt door de Heere Jezus aangewezen om het Pascha te bereiden. We reizen met hem mee en concentreren ons op hem, hoe hij dat heeft mogen doen.

Hoe wist hij trouwens waar hij dat moest doen? Ook dat hebben we samen gelezen in de verzen 13 tot en met 15: *En Hij zond twee van Zijn discipelen uit en zeide tot hen: Gaat heen in de stad, en u zal een mens ontmoeten, dragende een kruik water; volgt dien. En zo waar hij ingaat, zegt tot den heer des huizes: De Meester zegt: Waar is de eetzaal, waar Ik het Pascha met Mijn discipelen eten zal? En hij zal u wijzen een grote opperzaal, toegerust en gereed; bereidt het ons aldaar.*

Het is allemaal gebeurd, want alles wat de Heere Jezus zegt, gebeurt. Ze komen daar in die stad en zien inderdaad een man met een kruik water die hij draagt. Ongetwijfeld moet deze man ook behoren tot de bredere discipelkring van de Heere Jezus, want als die twee discipelen, Johannes en Petrus, spreken over de Meester, horen wij deze man totaal niet vragen: *Wie bedoelen jullie? Over wie hebben jullie het?* Nee, het kon er maar één zijn: dat is Jezus. Vandaar dat die man van dat huis direct de opperzaal aanwijst waar Christus het Pascha met Zijn discipelen mag gaan houden.

Als Johannes met Petrus in die opperzaal terechtkomt, vallen ze van de ene verbazing in de andere, want daar staan alle dingen al gereed. Tenminste, de tafel is gedekt en alles wat nodig is om het Pascha te vieren is aanwezig. Maar dat hield wel in dat ze het Pascha op zich nog moesten gaan bereiden. Wat moesten ze dan doen? Dat wisten ze wel. Ze waren er van kinds af aan bij opgevoed en jaar in, jaar uit hebben ze het meegemaakt in de kring van het gezin waar ze opgegroeid zijn, en later met de Heere Jezus Zelf. Want in de wetten van Mozes stond het heel duidelijk beschreven in Exodus 12 vers 8: *En zij zullen het vlees eten in dezelve nacht, aan het vuur gebraden, en ongezuurde broden; zij zullen het met bittere saus eten.*

Dus, jongens en meisjes, Johannes en Petrus kwamen daar in die zaal en toen moesten ze nog drie spijzen gaan bereiden, drie voedingsmiddelen die bij het Pascha werden gegeten. Ze moesten bittere saus maken, ze moesten ongezuurde koeken maken, en ze moesten het lam gaan slachten en braden. Dat hebben Johannes en Petrus samen gedaan, en in het bijzonder Johannes zal dat gedaan hebben, daarbij terugdenkend aan de afgelopen drie jaren dat hij met de Heere Jezus

mocht omwandelen en onderwijs gekregen heeft. Terugdenkend aan die wonderlijke woorden van die tiende ure: *Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt*. Denkend aan het onderwijs: *de drinkbeker die Ik drinken moet, en de doop waarmee Ik gedoopt moet worden*. Zo begon hij samen met Petrus deze drie spijzen te bereiden.

Als we daar eens wat dieper op ingaan, zullen wij ontdekken dat we in die drie spijzen geestelijk onderwijs kunnen vinden dat ook noodzakelijk is om met zegen en vrucht het Heilig Avondmaal te mogen vieren.

Laten we eerst eens nadenken over die bittere saus. Dat was een saus die werd gemaakt van zes vruchten die een hele bittere smaak hadden, waarbij ook bladeren werden vermengd. In die saus werd het vlees van het lam gedoopt en in die saus werd ook het brood dat gebakken was gedoopt om het vervolgens te eten. Bittere saus. Waarom moesten ze dat maken? Waarom moest eeuwen geleden het volk Israël bittere saus maken in die nacht dat ze uit Egypte werden verlost? Wel, gemeente, die bittere saus staat in de Schrift symbool voor de zonde en de ellende, de bittere verdrukking die ze hebben gekend al die jaren in Egypte. Die saus staat symbool voor de grote nood en dood waaruit de Heere Zijn kerk verlost.

Je zou in het Avondmaalsformulier dat eerste stuk van de zelfbeproeving kunnen zien als de bittere saus bij het Pascha: *Ten eerste bedenken een iegelijk bij zichzelf zijn zonden en vervloeking, opdat hij zichzelf mishage en zich voor God verootmoedige, aangezien de toorn van God tegen de zonde zo groot is, dat Hij die, eer Hij ze ongestraft liet blijven, aan Zijn lieve Zoon, Jezus Christus, met de bittere en smadelijke dood des kruises gestraft heeft*. Spreekt dat bittere, dat onzeglijk bittere en smadelijke van Christus' lijden en dood niet van de gruwelijkheid van de zonde tegen een heilig God bedreven, gemeente? Mogen we daar niet met recht zeggen: die bittere saus, dat is nou het beeld van onze verlorenheid, van onze gruwelijke zonde tegen God?

De Heilige Geest is het Die een mens leert om dat bij zichzelf, voor Gods heilig Aangezicht, te bedenken, om je met al die zonden en ellenden te vernederen, ja, om zelfs je vervloeking voor Gods Aangezicht te overdenken. Dat zou ik vanmorgen willen noemen: het eten van de bittere saus. Daarom, Gods kinderen die tot de tafel des Heeren worden geleid, de ware Avondmaalgangers, die weten wat het is om geestelijk die bittere saus te bereiden en te eten. Wat betekent dat dan? Dat betekent dat ze in de binnenkamer voor God leren buigen met een verbroken en verslagen hart vanwege hun zonde tegen God. Dat ze zo oprecht, zo eerlijk hun hart mogen openleggen voor de Heere en niets, niets achterhouden en zeggen: *Kijk U maar in mijn hart, Heere, kijk maar hoe het met mij is, want ik gevoel de grootheid van mijn kwaad en mijn zonde zie ik mij steeds voor ogen zweven. Heere, ik heb tegen U, tegen U Die zo goed bent, zo goeddoende bent, tegen U heb ik alleen misdreven, Uw heilige wil en wet stout versmaad*.

Dat is geen eenmalige zaak in het geestelijke leven, gemeente, want Gods kinderen worden geen heiligen op aarde. Ze hebben dagelijks te strijden met hun zonde en overgebleven zwakheid. Daarom is het nodig om elke keer weer geestelijk die bittere saus te bereiden. Waarom eigenlijk? Nee, dat is geen doel in zichzelf, maar de Heere gaat deze ordelijke weg met een mens om steeds weer plaats te maken voor Hemzelf, het Lam Gods.

Dan kom ik bij de tweede spijs die Johannes met Petrus heeft mogen maken: het Paaslam. Wat was dat? Wij weten dat wel vanuit de Schriften. Het is niet de eerste keer dat het u gepredikt wordt. Het gaat om een lam van de schapen of de geiten, een jaar oud, had de Heere bevolen, en aan dat lam mocht werkelijk geen gebrek zitten. Het kleinste wondje, het kleinste schrammetje mocht niet aan dat lam zitten. Zo had Mozes het bevolen, ja, zo had God het door Mozes aan het volk bevolen. Wat moesten ze doen? Op de tiende dag van de maand Nisan, vier dagen voor het Pascha, moest

dat lam heel zorgvuldig worden uitgekozen en bleef het vier dagen in de kring van het gezin, opdat het gezin zich zou hechten aan dat volmaakte eenjarige lam, om het dan op de veertiende van de maand Nisan te slachten. Zo was het beschreven.

Maar hoe zouden de discipelen dat nou toch gedaan hebben? Waar haalden Johannes en Petrus nou dat lam vandaan? Hebben ze dat ook op de tiende dag al gekocht? Of bij iemand uit de kudde mogen halen? Dat weten we niet, dat staat allemaal niet in de Schriften beschreven. Maar als wij ervan uitgaan, gemeente, dat hier Christus de leiding heeft en dat het alles van Christus uitgaat, van Wie we weten dat Hij de wet tot in de kleinste details volmaakt gehoorzaam heeft, zal Hij dan niet Zelf gezorgd hebben dat er in die opperzaal al een lam gereed was? Zal Hij het niet in het hart van de eigenaar van die opperzaal gegeven hebben dat hij zal zorgen dat er in die toebereide zaal een lam aanwezig was? Reken daar maar op.

Toen zijn Johannes en Petrus aan het werk gegaan met dat lam, naar het voorschrift van de Heere. Toen hebben ze het geslacht, gebraden, klaargemaakt. Ik zie het in gedachten gebeuren. Daar staan Johannes en Petrus. Waar ze het precies gedaan hebben, weet ik niet, dat doet er allemaal niet toe. Maar Johannes heeft een mes genomen en hij heeft dat lam geslacht. Zal het niet zijn gaan ruisen in zijn ziel? *Zie, zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!* En dat was toch Christus, Die in de tiende ure aan Johannes is aangewezen, op Wie Johannes zo'n liefdesbetrekking heeft gekregen, omdat er regelmatig in het Johannesevangelie staat: *de discipel, dien Jezus liefhad.*

Weet u wat er van Johannes hier in de Paaszaal gezegd kan worden, drie jaren na die omwandelingen, drie jaren na dat onvergetelijke moment: *Zie het Lam Gods? De zaligheid is ons nu nader geworden dan toen wij eerst geloofd hebben.* Wat een zegen als dat ook in het leven van Gods kinderen openbaar mag komen. Wat een zegen is het toch dat de Heere in een week van voorbereiding terug wil komen op Zijn eigen werk. Ja, dat er, kind van God, in ons midden, tussen het vorige Avondmaal en aanstaande zondag, momenten zijn gekomen dat het onderwijs zich mocht verdiepen in uw ziel, dat de genade en de kennis van Christus meerder is geworden, dat daarmee de zekerheid in je ziel sterker is geworden. Want dat onderwijs blijft nodig om aan die tafel des Heeren steeds dieper te mogen leren verstaan: *Wat zegt dat gebroken brood mij toch? En wat zegt die vergoten wijn mij toch als ik het ontvang uit de hand van Christus om het te mogen eten en drinken?*

O, wie een leerling geworden is op de school van vrije genade, wie een discipel geworden is van het Lam Gods, die zal niet alleen gaan leren hoe groot zijn zonden en ellenden zijn, maar die gaat ook verstaan: er moet bloed vloeien, aan Gods recht moet voldaan worden. Het is al zo'n zegen als je onder de prediking van het Heilige Evangelie mag zijn, dat je te midden van al je nood en ellende een geloofsoog mag ontvangen en een zicht mag krijgen op die Zaligmaker Die in de Schriften wordt gepredikt en voorgesteld als dat onbevleete Lam. Ja, dan kun je bij tijden onder de prediking zitten met de Emmaüsgangers, als vanuit het dierbare Woord van God die lievere Jezus Christus wordt voorgesteld. Verklaren kun je het niet, maar diep in je ziel begint wat te gebeuren, net als bij die Emmaüsgangers: *Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak?*

Maar zo kun je dat zicht ook weer kwijtraken. Zo kun je de kerk uitgaan en de week ingaan, komt er van alles op je af en drukken de zonden bij vernieuwing weer neer. Maar dan kun je toch niet nalaten te roepen en weer uit te gaan tot dat Lam Gods, en te zeggen: *Jezus, Gij Zoon Davids, ontferm U mijner.* Zulke mensen zijn er in ons midden. Ze durven het soms met een ander niet eens te delen, maar als je met ze spreekt, dan proef je hun liefdesbetrekking op de Heere Jezus Christus. Als ze soms wel eens iets in vertrouwen zeggen, hoe ze in de binnenkamer hun hart

mogen uitstorten, dan hoor je ze vluchten tot Christus, dan zie je ze roepen om Christus. Wat is dat een wonder! Maar daarmee hebben ze het voor hun waarneming nog niet. En toch kunnen ze niet nalaten steeds weer de toevlucht te nemen tot dat Lam. Ze zijn als het ware met die bereiding bezig. Ook voor zulke zielen is er nou een plekje aan de tafel des Heeren.

Maar wat een zegen als je meer mag leren dan dat. Ja, dat de Heere leert dat Sion door recht verlost wordt, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg moet geschieden. Als de Heere je bij de hand gaat nemen en gaat leren vanuit het Woord: *Zonder bloedstorting is er geen vergeving*. En je mag het leren verstaan waarom die bloedstorting, waarom dat sterven aan dat kruishout nodig is. Aan Gods recht moet voldaan worden, gemeente. Het is al zo'n zegen als Christus als Profeet dat gaat onderwijzen en dat gaat leren. Maar het wordt nog veel rijker als je Hem mag kennen als de Priester Die tegelijkertijd dat Lam is, Die Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld heeft, daar aan het vloekhout op Golgotha, om daar te leren verstaan, door het werk van Gods Geest: *Gij hebt Uw land, o HEERE, die gunst betoond, dat Jakobs zaad opnieuw in vrijheid woont; de schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan; ook ziet Gij geen van hunne zonden aan; Gij vindt in gunst, en niet in wraak, Uw lust; de hitte van Uw gramschap is geblust*. Door dat dierbare Lam aan het kruis.

En gemeente, hoe meer een kind des Heeren daarvan mag leren verstaan, hoe rijker de betekenis van het Avondmaal wordt, om nu niet alleen de gewisse belofte te mogen geloven, maar door genade ook de gewisse vervulling van die belofte te mogen geloven: dat God op grond van het dierbare bloed van Christus al mijn zonden vergeven heeft. Ook dat is niet zonder doel, gemeente. Dan denk ik aan de dichter van Psalm 130, die uit de diepte van zijn ellende riep om genade, om vergeving der zonden. Het staat er zo mooi beschreven: *Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt*. Dies wordt Gij, Heere, met beving recht kinderlijk gevreesd.

Dan ga ik weer terug naar die opperzaal, waar Johannes met Petrus nog steeds bezig is. De saus is gemaakt, het lam is geslacht, het lam is gebraden, het vlees is klaar. Dan moeten ook de ongezuurde broden nog gebakken worden: brood zonder gist. Dat wordt in de Bijbel zuurdesem genoemd. Soms, we moeten altijd goed op de context letten, is zuurdesem het beeld van de zonde. Hier moeten broden gemaakt worden zonder dat zuurdesem, alsof de zonde eruit gedreven moet zijn. Ach, Gods kinderen worden op aarde geen volmaakte heiligen, dat weten ze heel goed. Hoe de zonde en de boosheid elke dag nog aankleeft. Maar als je gaat kijken naar de bodem van het hart van Gods kinderen, dan ligt er op de bodem van het hart die hartelijke begeerte om oprecht te wandelen voor Zijn Aangezicht. O, dan ligt er in hun hart die intense begeerte om in de weg der heiligmaking tot eer van een drie-enig God te mogen leven.

Daarom kunnen ze zich ook zo vinden in dat derde stuk van de ware beproeving, wat we zojuist hebben voorgelezen. Ze begeren voortaan met hun ganse leven waarachtige dankbaarheid tegen God en de naaste te mogen bewijzen, om ongeveinsd te mogen zijn. Dat is een leven voor Gods Aangezicht, dat is een wandelen voor Gods Aangezicht, ja, nog dieper, bij tijden mogen ze ervaren: het is een wandelen met God. Daarom, als het recht ligt, kan een kind van God niet zomaar aan het Avondmaal komen als er belemmeringen zouden zijn. Die belemmeringen moeten worden weggenomen. Ook daar is een voorbereiding zo nuttig voor. Ligt het goed tussen God en mijn ziel? Ligt het goed tussen mij en mijn naaste?

Gemeente, zo spreken die drie spijzen die Johannes met Petrus heeft moeten bereiden van onderwijs dat ons nuttig kan zijn in een week van voorbereiding. Laten we met dit onderwijs de week maar ingaan, opdat we de woorden van onze tekst mogen verstaan: *En zij bereidden het Pascha aldaar*. Maar ook om voor het Aangezicht van Christus, in Zijn nabijheid, jezelf te

beproeven. Want wij gaan in de tweede plaats ontdekken dat bij dat Pascha een beproeving plaatsvond.

2. De beproeving bij dit Pascha

Toen alle dingen gereed waren en de anderen inmiddels ook in de opperzaal gekomen waren, konden ze het Paasfeest gaan vieren. In Johannes 13 kunnen wij lezen dat aan het eten van het Pascha een voetwassing voorafgegaan is. Marcus laat dat liggen, en daar gaan we vanmorgen verder ook niet op in. Het was zes uur donderdagavond als het Pascha begon, want de dag onder de Joden liep van zes uur 's avonds tot de andere dag zes uur 's avonds. Dan staat het er zo eenvoudig: *En als het avond geworden was, kwam Hij met de twaalven.*

Dat is geen tussenzin, gemeente. Je zou er zo overheen lezen, ik weet het, maar er staat wat: *En als het avond geworden was, kwam Hij met de twaalven.* Daar zit de lijdende Borg aan het Pascha met de twaalven. En onder die twaalven, en dat wist Christus, zijn er elf van wie Hij zegt: *Die heb Ik van eeuwigheid van Mijn Vader gekregen, en voor die ga Ik Mij straks laten nagelen aan het vloekhout. Hij met mij aan één tafel.* Wat een zaligheid! En dat wil de Heere nou volgende week weer geven aan Zijn ware kinderen: *Ik zal Avondmaal met u houden, en gij met Mij.* Dat is Avondmaal vieren. Zo zat Hij daar met de twaalven.

Toen opeens was daar die zware beproeving, met name voor die oprechte discipelen des Heeren. Zo kan het in het geloofsleven wezen, gemeente, dat er tijden zijn van intense vreugde vanwege de gemeenschap met Hem, maar dat het zomaar kan veranderen in een intense droefheid. In vers 18 staat: *En als zij aanzaten en aten, zeide Jezus: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u, die met Mij eet, Mij zal verraden.* Wat een ontzaglijke boodschap toch, terwijl Hij aanzat met de twaalven. Het klinkt uit Zijn mond, en de wijze waarop Hij het zegt, was voor de discipelen duidelijk: het gaat zeker gebeuren. Dat eerste woordje, *voorwaar*, dat betekent amen. Het zal waar en zeker zijn: *Een van jullie, discipelen, zal Mij verraden.* Nee, niet iemand die daar nu buiten loopt in de straten van Jeruzalem, ook geen lid van het Sanhedrin, maar een van jullie, een van de discipelen die met Hem aan die tafel zit, die zal Hem verraden.

Wat betekent dat, verraden? Dat betekent vanuit de grondtekst: overgeven om veroordeeld te worden. Verraden betekent hier: overleveren om gedood te worden. Verraden betekent in de diepste zin van het woord: *Ik wil Hem niet als Zaligmaker. Verraden betekent: ik verwerp Hem als Borg. Ik wil Hem in de dood hebben.* Dat is verraden. Elk woordje dat Christus toen uitsprak, gemeente, was een bittere, bittere druppel in Zijn lijdensbeker: *Een van u zal Mij verraden.*

We hebben het gelezen in Johannes 13 vers 21: *Jezus, deze dingen gezegd hebbende, werd ontroerd in den geest, en betuigde, en zeide: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij verraden zal.* Hij raakte verbijsterd, Hij raakte onthutst. Hij heeft deze woorden uitgesproken met een wenend hart. Waarom zal een van de discipelen Hem verraden? Omdat die persoon niet wil dat Christus Koning over hem zou zijn.

Gemeente, dit moet ik vanmorgen heel na aan u en jou hart leggen. Moet Christus vanmorgen wenen over uw onwillig hart? Wie nog nooit als een rechteloze, verbroken, verslagen zondaar aan de voeten van Christus terechtgekomen is, wie nooit door het geloof de toevlucht tot Hem genomen heeft, verraadt Hem ten diepste nog steeds. O, ga met deze verschrikkelijke toestand tot de genadetroon van God en smeeke toch of de Heere je daarvan verlossen wil, daarvan bekeren wil. Judas wilde niet in een rechte weg zalig worden, en het liep uit op verraad.

Maar hoe anders is het met degene die de Heere oprecht vrezen. Zijn het juist zij niet die zo bang zijn om als een Judas Jezus te verraden? O ja, het kan in het leven van een kind van God zo ver komen dat ze Hem verloochenen, en we weten het van Simon Petrus. Maar Simon Petrus heeft in heel zijn verloochening nooit willen zeggen dat hij de dood van Jezus heeft gewenst. Simon Petrus heeft ten diepste zijn Meester niet verraden, al zei hij dat hij Hem niet kende, vanuit een overstelping van mensenvrees.

Wat zien we nou gebeuren bij de ware discipelen en discipelinnen van de Heere Jezus, als Christus daadwerkelijk gestorven is en in een graf ligt? Wat zijn ze dan overspoeld met een intense smart en verdriet. Zie Maria Magdalena staan bij het lege graf. Wat heeft die vrouw geweend. Waarom toch? Vanwege de liefde, vanwege de liefdesbetrekking op de Heere Jezus. Kijk, en dat kon Judas niet zeggen, maar de andere discipelen wel.

Wat een boodschap zegt: *Een van u zal Mij verraden*. En die boodschap klinkt hier in de kerk. Nee, dan gaat het niet over die student die hier in de omgeving woont, die nu boodschappen loopt te doen bij de Albert Heijn, maar *een van u* geldt hier, op deze plaats. *Een van u*, ik schaar mijzelf erbij, *zal Hem verraden*. Wat doet dat met u? Wat doet dat nou met je? Ik zeg het niet, maar mijn Meester laat het mij tot u zeggen. Kijk eens naar de discipelen. Wat doen ze? Ze vluchten tot de Heere Jezus met deze aangrijpende boodschap en ze zeggen: *Ben ik het, Heere?* Weet u hoe het in het Grieks staat? *Ik ben het toch niet, Heere?* Begrijpt u de toon? Vindt dat weerklank in je hart?

O ja, ik lees in de Bijbel ook dat Judas het zegt, maar die zegt het na, onbewogen. Maar de andere elf discipelen werden bedroefd. Het gaat er niet om wat je allemaal zegt, want we kunnen heel veel vrome dingen zeggen, we kunnen heel veel rechtzinnige dingen zeggen, maar hoe ligt het van binnen? Hoe zeggen wij de dingen voor Gods Aangezicht? De discipelen werden bedroefd en ze zeiden: *Ik ben het toch niet, Heere?* Zo is ook Johannes tot de Heere Jezus gevluht en heeft ook Johannes gezegd: *Heere, ik ben het toch niet*.

O ja, de discipelen moesten nog heel veel leren. Straks gaan ze het ook wel ondervinden dat ze met al hun zonden Christus aan het kruis genageld hebben. Ze gaan ook leren verstaan dat de kruisheuvel Golgotha een plaats van het gericht is, waar ze niet voor God konden bestaan. Maar diezelfde plaats van het gericht werd voor die elf discipelen een plaats van vrijspraak. Daar hebben ze de diepte mogen leren verstaan: *En het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden*.

Daarom nog een keer de vraag, gemeente: hoe ligt dat nou bij u en bij jou? Wat doet dat nou met ons, als dit heel na aan je hart wordt gelegd: *Een van u zal Mij verraden*. Word je nou ook zo verdrietig? Voel je nou ook zo'n pijn in je hart, omdat er iets in je ziel gaat leven: *De Zaligmaker verraden? Dat nooit, Heere!* En dat je je betraande ogen opheft tot de Heere Jezus Christus en zegt: *Ik ben het toch niet, Heere? Heere, ik zou ertoe in staat zijn, ik weet het, ik ken mezelf, ik ben vleselijk verkocht onder de zonde, maar Heere, bewaar mij er toch voor. Heere, hou me toch vast. Heere, help mij toch. U weet toch dat ik U niet zou willen verraden. Bewaar mij toch. Ach, Heere, ik ben het toch niet*.

Mogelijk vervult het je hart wel met vrees als u deze boodschap hoort, en gaat het een blokkade vormen om in de rechte weg tot de tafel des Heeren te mogen komen. Maar ga dan met die nood tot de Heere, arme zondaar, en laten we dan tenslotte nog een ogenblik letten op Johannes, hoe hij dit ervaren heeft toen deze beproeving ook op hem afkwam. Ik zei het al, hij is ook tot de Heere Jezus gevluht en heeft ook tegen de Heere Jezus gezegd: *Heere, ik ben het toch niet*. Maar weet u wat hij nog meer gedaan heeft? Want er staat nog iets beschreven over Johannes in de Paaszaal, en dat hebben we in de tweede Schriftlezing ook gelezen: *En een van Zijn discipelen was*

aanzittende in den schoot van Jezus, welke Jezus liefhad. Simon Petrus dan wenkte dezen, dat hij vragen zou, wie hij toch was, van welken Hij dit zeide. En deze, vallende op de borst van Jezus, zeide tot Hem: Heere, wie is het?

Dus Johannes heeft twee vragen gesteld aan Jezus. In de eerste plaats zo heel persoonlijk: *Heere, ik ben het toch niet*, en dat zei hij met een bedroefd hart. Hier vinden wij een tweede vraag: *Heere, wie is het?* Als je heel goed op de context van Johannes 13 let, gemeente, dan kunnen we eruit opmaken dat Johannes dat fluisterend heeft gevraagd, toen hij zijn hoofd op de borst van Christus legde. Volgende week hoop ik daar dieper op in te gaan. En op diezelfde manier heeft de Heere Jezus zachtjes, onhoorbaar voor de rest van de discipelen, tegen Johannes gezegd: *Deze is het, dien Ik de bete, als Ik ze ingedoopt heb, geven zal*. En terstond heeft Hij dat ook gedaan en gegeven aan Judas. Daarom mocht hij weten dat Johannes de enige is geweest die een aanwijzing van de Heere Jezus gekregen heeft dat het Judas zou zijn.

Weet u wat dat met Johannes deed? Nee, in deze ogenblikken wordt hij er niet hoogmoedig mee. Hij komt op een hele tere plaats terecht, aan het hart van Christus. Zal hij daar niet in verwondering hebben neergeleggen? *Heere, ik zou ertoe in staat zijn, maar nu heb ik een persoonlijke bevestiging gekregen dat ik het niet ben*. Wat is dat toch een zegen, als je in de strijd en de aanvechting mag vluchten tot de Heere Jezus Christus en heel je hart mag openleggen en zeggen: *Ik ben het toch niet, Heere*. En dat de Heere het heel persoonlijk gaat laten zien: *Je bent het niet, Mijn kind, het is een ander*.

Wat is dat een zegen, als de Heere er zo in mee wil komen in de zelfbeproeving en Hij antwoord gaat geven op die bange ziele-vragen die er kunnen zijn. Dat Hij in een week van voorbereiding tot troost van Zijn kinderen gaat openbaren dat Zijn werk in de ziel waarheid is, dat Hij vanuit het Woord laat zien dat het waar is wat Hij gesproken heeft, dat het waar is wat Hij beloofd heeft, dat het waar is wat Hij toegepast heeft in je hart. Ja, dan is Hij het Die alle blokkades zal wegnemen, dan is Hij het Die alle vrees gaat wegnemen, dan is Hij het Die Zijn kerk gaande maakt om in een rechte weg aan die tafel des Heeren te mogen komen, om daar, zoals we volgende week zondag gaan overdenken, met Johannes te mogen liggen in de schoot van Christus. En wie in de schoot van Christus ligt, wordt gebracht in de schoot des Vaders.

Daar waar Johannes zijn hoofd mocht leggen op de borst van Christus, wat zal Johannes daar gehoord hebben, gemeente? Toen hij zijn oor mocht leggen op de borst van Christus, daar hoorde hij het liefdeshart van Christus kloppen. Toen hij dat liefdeshart van Christus hoorde kloppen, was hij in de beleving *de discipel, dien Jezus liefhad*. Waar dat begint te werken in de ziel, daar komt de wederliefde tot het Lam Gods. Ziet u wel wat de beste plaats is voor de zuivere, eerlijke zelfbeproeving? Aan Jezus' voeten, aan Christus' hart. Dat is bij het geopende Woord met gevouwen handen. Daar blijft voor de kerk des Heeren één ding over: Zijn opofferende zondaarsliefde. Daar wordt het ervaren: *Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad*. Daarom kun je in die zelfbeproeving ook getuigen voor Gods Aangezicht: *Gij weet mijn weg en hoe mijn wandel is; ik wil niets daarvan voor U, mijn God, verhelen*.

Amen.